

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupeného JUDr. Eugenem Zálišem, advokátem se sídlem Rudolfovská 34, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 9. 2007, č. j. 10 Ca 136/2007 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku, kterým krajský soud zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále „žalovaný“) ze dne 14. 6. 2007, č. j. KUJCK 3132/2007/ODSH/as. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 25. 4. 2007, č. j. ODSH-424/06/Sr-3294.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní („s. ř. s.“), a namítá tak vady správního řízení.

Naplnění citovaného kasačního důvodu spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud převzal skutkové a právní závěry žalovaného, aniž se vypořádal s opatřenými důkazy. Bez dalšího totiž uvěřil výpovědi zasahujících policistů a nepřihlédl k dalším okolnostem případu. Již v žalobě stěžovatel uvedl, že policisté postupovali při kontrole a při údajném pronásledování nesprávně, když tuto skutečnost neoznamovali operačnímu důstojníkovi. Soud se nezabýval rovněž

námitkami uplatněnými vůči předcházejícímu správnímu rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007 s poukazem, že toto rozhodnutí není předmětem přezkumu. To je sice pravda, nicméně z odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou prý patrné pochybnosti o správnosti zjištění v této věci. Stěžovatel konečně nesouhlasí s hodnocením výpovědí svědků Š., P. a F. jako účelových, neboť pro tento závěr soud neměl žádný podklad.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkazuje na vyjádření, které podal k žalobě, a napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu především plyne, že shora citovaným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2007 Městský úřad Kaplice stěžovatele shledal vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 21. 10. 2006 v 5.15 hod. vykonal jízdu osobním vozidlem značky Opel z obce Velešín do obce Chodeč s podezřením, že řídil pod vlivem alkoholu a následně se odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 28 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 14. 6. 2007.

Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost pro vady správního řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

V daném případě stěžovatel tvrdí, že krajský soud v podstatě pouze převzal skutkové a právní závěry správních orgánů a nezohlednil výpovědi shora jmenovaných svědků, takže souhrnně vzato nebylo prokázáno, že se stěžovatel skutečně předmětného přestupku dopustil. Tohoto přestupku se podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích dopustí ten, „kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.“ Protože není sporu o tom, že se stěžovatel odmítl podrobit příslušnému vyšetření, bylo v daném případě rozhodné zjištění, zda řídil vozidlo či nikoliv. Pokud by totiž toto řízení prokázáno nebylo, nemohl se předmětného přestupku dopustit.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vycházel z toho, že spáchání přestupku stěžovatelem bylo dostatečně prokázáno. K tomuto závěru dospěl na základě shodných výpovědí zasahujících policistů J. N. a M. P., kteří v rozhodnou dobu viděli do vozidla nastupovat dva muže, přičemž J. N. poznal stěžovatele. Následně stěžovatel odjel a začal před nimi ujíždět, nezastavil ani na značce „stop“ a byl dostižen teprve před domem, kde byl zkontrolován a vyzván k dechové zkoušce a k odběru krve, což však odmítl. Výpovědi obou policistů jsou ve shodě a neliší se ani od úředního záznamu a protokolu o spáchání přestupku. Stěžovatel do protokolu uvedl, že auto neřídil on, nýbrž osoba jemu blízká. Jeho manželka L. Š. pak vypověděla, že auto řídila ona, což podpořili také svědci R. P. a J. F.. Tento rozpor mezi jednotlivými svědectvími vyhodnotil krajský soud v neprospěch verze stěžovatele, a to na základě toho, že při provedené kontrole nepopíral, že auto řídil, a také s ohledem na jeho velmi blízké vztahy k označeným svědkům. Stěžovatel svoji verzi, že auto neřídil, předložil teprve několik dnů po předmětné události, přičemž během kontroly se jako řidič prokázal všemi policisty vyžadovanými doklady. Stěžovateli verzi proto krajský soud označil za nepravděpodobnou, „nebot“ je zcela iracionální, že by v případě, že by motorové vozidlo neřídil, tuto skutečnost nesdělil policistům po jejich příjezdu.“ Za této situace by totiž ani neměl důvod odmítnout dechovou zkoušku, neboť spolujezdec tuto povinnost nemá. Manželka stěžovatele L. Š. byla kontrole přítomna a také neuvedla, že auto řídila ona a učinila tak teprve při podání svědecké výpovědi.

Jak plyne již ze shora uvedeného, stížnostní důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. by byl dán tehdy, když by skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neodpovídala provedeným skutkovým zjištěním. Tak tomu však v daném případě podle přesvědčení zdejšího soudu není. Jedná se totiž nikoliv o situaci, kdy by pro jeden z možných způsobů popisu skutku neexistovaly dostatečné podklady, nýbrž o případ, kdy na základě provedení dokazování bylo možno vytvořit dvě verze příběhu, který se odehrál. První z nich prezentovaly správní úřady a druhý stěžovatel. Krajský soud, jehož rozsudek je v tomto řízení přezkoumáván, se přiklonil k verzi první. Co je však podstatné, učinil tak na základě pečlivého vyhodnocení důkazní situace a podrobně vyložil, která důkazní zjištění považuje za relevantní a která naopak za účelová. Jako celek je proto napadený rozsudek přesvědčivý a konzistentní.

Důkazy, navržené stěžovatelem, provedeny byly, a v samotné skutečnosti, že správní úřady a následně krajský soud výpovědím jmenovaných svědků (manželka a přátelé stěžovatele) neuvěřily, ještě v žádném případě neznamená, že by správní řízení bylo vadné. Podstatné totiž je, že na každý z provedených důkazů bylo řádně reagováno a že bylo dostatečně vyloženo, z jakých důvodů byly některé svědecké výpovědi shledány účelovými a nevěrohodnými. Např. v odůvodnění citovaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně je poukazováno na nepřesnosti a určité rozpory mezi výpověďmi J. F. a L. Š. (L. F. vypověděl, že auto viděl od brány vjezdu do firmy, ačkoliv podle vlastní výpovědi musel projíždět kolem; naopak L. Š. vypověděla, že v té době tam nikdo nebyl atp.). Ze shora označeného odůvodnění rozhodnutí žalovaného dále plyne, že postup stěžovatele byl iracionální, jelikož dne 21. 10. 2006 neuvedl, že vozidlo řídila jeho manželka, následně za řidiče označil osobu blízkou, kterou však nebude jmenovat, nicméně že tato osoba neporušila žádný předpis a nepožila alkoholický nápoj a na tomto tvrzení setrval i v době, kdy L. Š. a R. P. vypověděli, že řidičkou byla právě L. Š.. Tento postoj stěžovatele označil žalovaný - zcela logicky - za pochybný, jelikož není nic závažného na tom, že (pokud by to byla samozřejmě pravda) jej manželka odvezla z restaurace domů. Žalovaný upozornil rovněž na to, že normální reakce svědků Š. a P. by byla taková, že hned během kontroly stěžovatele by policistům sdělili, že vozidlo neřídil on. Žalovaný neuvěřil ani výpovědi J. F., a to také proto, že po pěti měsících „naprosto neomylně“ popsál den, čas a místo výskytu L. Š. v obci Velešín, a to se všemi detaily, shodujícími se s výpověďmi L. Š. a R. P.

K námitce, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2007 plynuly pochybnosti o správnosti zjištění v této věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že tímto rozhodnutím (č. j. KUJCK 3132/2007/ODSH/as) bylo skutečně zrušeno první rozhodnutí Městského úřadu Kaplice (ze dne 20. 12. 2006, č. j. ODSH-424/06/Sr-3294). Důvody tohoto zrušení spočívaly v tom, že nebyly provedeny příslušné důkazy (výslech svědků F. a Š.) a že byl předmětný přestupek nepřesně označen. Žalovaný vyjádřil určité pochybnosti, vyvolané nedůsledně a netakticky provedeným služebním zákrokem policistů. Poté, co správní orgán I. stupně provedl výslech těchto svědků, však bylo odvolání zamítnuto, přičemž žalovaný i nadále upozornil a přesně specifikoval chyby policistů, nicméně zároveň uvedl, že tyto chyby nemají žádný vliv na pravdivost a relevanci jejich výpovědí. Stěžovatel se proto mýlí, když v kasační stížnosti tvrdí, že prvotní pochybnosti žalovaného nebyly vyvráceny, neboť tyto pochybnosti se primárně netýkaly zjištěných skutečností, nýbrž konkrétních kroků zasahujících policistů, přičemž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2007, které bylo předmětem řízení před krajským soudem, žádné pochybnosti o skutkovém stavu neplnou.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že krajský soud převzal skutkové a právní závěry žalovaného a že bez dalšího uvěřil výpovědím policistů. Jak totiž plyne ze shora uvedeného, v samotné skutečnosti, že správní orgány - a následně také krajský soud - některým svědeckým výpovědím neuvěřily, nelze spatřovat vady řízení. Za situace, kdy proti stojí dvě verze příběhu, je totiž jasné, že (přinejmenším) jedna z nich nemůže být pravdivá. Podstatné je, aby toto vyvrácení jedné verze a naopak potvrzení verze druhé bylo činěno korektním a racionálním způsobem, o čemž v daném případě nemá Nejvyšší správní soud sebemenší pochybnosti.

Lze tak shrnout, že Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stížnostního důvodu, zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Krajskému úřadu Jihočeského kraje náklady řízení přesahující jeho běžnou činnost nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu